

Womhaj Bóh!

Czisko 3.
20. jan.

Lětnik 11.
1901.

Szerbike njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy hobotu w Ssmolerjez knihiczišcežetni w Budyščinje a łu tam dostać sa šctwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

2. njedzela po tšjoch kralach.

Jana 2, 1—11.

Kaž w Kana w Galilejskej, tak dže našch Knjes Jesuŝ wšchudže, hdžež Wožej džeŝeji do ŝwjateho mandželstwa ŝtupitej a w nim po Wožej woli žiwěj ŝtej, ŝwoju kraŝnoŝež ŝjewieč a ło nad nimaj jako jeju najŝwěrnijeŝi pšheczež, troŝčtat a pomoznik wopofaŝeč. A ŝawěŝe jenož to mandželstwo je woprawdže ŝbožowne, pozohnowane, kotrež je tón Knjes ŝam ŝwjecził a wutrobje nawoženje a nje- wjeŝty ŝwjajał je ŝwojej ŝwjatej luboŝeju a mandželŝtej w nim njerodželne ŝwjajanej ŝtej hač do ŝwojeho ŝlónceženja. Tole dyrbja ŝebi wŝchitzy ezi k wutrobje wŝač, kiž džežda do mandželstwa ŝtupieč, ŝo bychu woni mēli žórko ŝboža, ŝo by jich dom byl boža hēta, jich po- wołanje bylo boža ŝlužba, a jeje žiwjenje tudy puč do wěcneje, njebjeŝteje kraŝnoŝeje. Ale, Bohužel, malo, malo je tych mlodych kŝeŝežijanow, kiž ŝebi tole ŝwěru ro- pomnjeja, hdžež do ŝwjateho mandželstwa ŝtupja. A teho dla je tež tał malo, malo tajkich mandželstwow, kotrež woprawdže wobŝbožuje ta wětoŝež, ŝo je tón Knjes Jesuŝ nad nimi ŝjewil ŝwoju kraŝnoŝež, ŝo łu woprawdže to, ičtož po Wožej woli byč dyrbjał, žórko ŝboža, huady, žohnowanja.

Wŝchēdne naŝhonjenje naŝ tola wuczi, ŝo kŝeža, kiž žaneho twjerdeho ŝałožka nima, wobŝtač nje može, hdžež wiochor pšchidže. A kotre mandželstwo dha tu na ŝemi je nēhdže bjeŝ wiochora, domapytanja, njeŝboža, khoroŝeje a

ŝrudoby woŝtało? Ach! wjele huŝežijeŝo hač ŝebi myŝli-my, poječe nam tón Knjes tajkich nje witaných hoŝeji do domu, položi kŝiž na naŝche ramjenjo, napjelni wutrobu je ŝtyŝkom a ŝrudobu, a ŝaŝchaŝe tał kručže ŝałožki, grunty, naŝcheho domu, ŝo nam ŝ naŝcheho mandželŝteho ŝboža niče ujewoŝtanje, kŝiba roŝpadantki, kiž naŝ kŝutnje na to do- pominaja, tał tórni bēchmy, ŝo ŝmy na pēŝ a niž na ŝtału naŝche mandželŝke ŝbožo twarili. Potom je poŝdže ŝtoržieč a ŝtonač, ŝebi poroki ežinieč a morłotač, hdžež ŝmy ŝ ežaŝom ŝkomdžili ło ŝa tym ŝtaracž na njeŝhablatu ŝtału ŝboža a huady, Jejuŝa, naŝche mandželŝtwo ŝałožieč.

W naŝchich ŝerbŝkich woŝadach ło drje lēdy jene mandželŝtwo namata, kiž njeby na Wožim mēŝeje, ŝwjatym wołtarju ŝwěrowane bylo. S tym dyrbi wuprajene byč, ŝo je tón Knjes ŝam na ŝwjatny ŝwjajŝ wutrobom ŝwoj ŝwjatny ŝygel nutŝlōčzil a ŝo ŝtej mandželŝtaj ŝwoje žyke žiwjenje pod jeho ŝchitowanje ŝtajilož, ŝ nim žiwaj byč a w nim wumrječ džežtaj. Haj, tał dyrbi kŝinczeč w ŝwjatej hodžinje na wěrowanŝkim wołtarju ŝ wutrobom nawoženje a nje wjeŝty: „Knježe, mōj tebe nje puŝchēžimōj, kŝiba ŝo naju pozohnujeŝ!“ A tał dyrbi kŝinczeč kōžde ranje a kōždy wječor ŝ jeju ertow a jeje žiwjenje, džežo, próža byč ŝjawne a ŝpratone wopofaŝmo teho, ŝo ło Jejuŝa džežitaj, ŝo jeho ŝamaj ŝtaj!

W naŝchich ŝerbŝkich woŝadach je pšchežo bóle a po- wŝchitkownje naŝchne, ŝo mlodaj mandželŝtaj pŝchi wěro- manju doŝtanjetaj Wože ŝłowo, wěrowanŝku bibliju, pał jako dar woŝady, pał dar ŝwojeju ŝarŝejeju, kŝótrōw abo

pschivusnych. Za bčch junu wot jeneho mandželsteho pora po wčrowanju na kwas pscheproschenny, kotryž wčrowach a kotremuž hym tež wčrowanſku bibliju pschepodacz hmeč. Zako ſo ja čžeſue blido ſydných, wohladach tam psched mlodymaj mandželſtimaj jeju wčrowanſku bibliju ležo. Na moje praſchenje: ſchto dyrbi to rčkarž? mi nau mlodeje mandželſteje wotmolwi: „Bože ſłowo je Boži khlčb žiwjenja; a tón njeſmč ženje na blidže kſcheſčizianſteju mandželſteju pobrachowacz!“ Tole rjane ſłowo je mi pschezo w pomjatku ſkhowane woſtalo a ja jow rady woſpjjetuju a do naſchich kſcheſčizianſkich domow a mandželſtrow ſeželu ſ tym wutrobnyim pscheczom, ſo by kóžde domjaze blido w naſchich ſerbičich woſhadach tajki woltat byſo, hdžež Bože džęči ſ Božim khlčbom žiwjenja ſwoje duſche naſpęzujaj. To ſu mandželſtwa a domy, nad kotrymiž Knjeſ Jeſuſ ſwoju kraſnoſč ſjewi. Kſcheſčiziano čziu, ſo by wón to tež nad twojim mandželſtrowom w huadže čzinił!

Samjen.

Dubujeje ſo mjeſ ſobu.

Bóle dužli w druhim čžaſu potrebaju ludžo w ſurowých ſymſkich dnjach dopominanja na l u b o ſ c ž, kotryž ſu jako kſcheſčenjo ſebi winoječi; wſchėdneje kėdžbliwosče na ſłowo japoſchitola Pawola: „Za waſ napominam, ſo byſcheže kſhodžili ſe wſchej ponižnoſču a čzihej myſlu, ſe ſečępnoſču, a ſnjeſeže jedyn drugheho w luboſči; a hladaježe ſwėru na to, ſo byſcheže jednotu duſcha ſđerželi pſches ſojajſ mčra“.

ſ klina pschitrody, ſ puſtych ſahonow ſu ſo něko čłowjełojo ſeſhubjeli; pſches mjerſenjeje a ſymſki wėtr buchu woni do wſow a mčrow hromadu ſwjedženi. Pſchi tymſamym wohniſchežu, pod tejbamej tſčhu ſu woni dny a tydženje dołho ſtowaſchem; blido a džęto je ſobu džęla; kſlyſcha a widža ſo wot ranja hač do wječzora. W tajkim čžaſu woſebje luboſč ſwoje čzihe ſwože twari. Luboſniſchi pschebytł je woſprijėž puſtych kſnehowých honow mały domečł polny jednoty a mčra; kſylniſcho ſačzuma čłowjeł, hdžež wıchore nad jeho domom ſchumi a hneč puče ſawėwa, we wuſkim towaſtweje ſwojich lubych, kał ſbožownje ſu wſchıtay čzi hižo na ſemi žwi, mjeſ kotrymiž je kſchryſtuſ ſwoje bydło ſačžil; hdžež duſch jeho luboſče wutrobje wobtnježa a ſłowa a myſle wodži; hdžež džęči a ſtarſchi, knježa a ſtužobni, bratſja, pscheceljo, wſchıtay, kotliž w tychſamych murjach, na tymſamym ſtutku džęłaju, kaſeni luboſče ſwojeho Wumodžnika ſwėruje dopjelunowacz pſtaju. Bohacze ptačzi ſo kóždy džęł poſluſchnoſč pscheczıwo ſłowu: „Hladaježe ſwėru na to, ſo byſcheže jednotu duſcha ſđerželi pſches ſojajſ mčra“.

Čłowjełow, kotliž ſo njerad widža, kotliž ſebi něajſe po-čęrpjene ſkchıwdženje njewodadža, ſwoju njewjeſtliwoſč, ſwoju hčrtkoſč pscheczıwo ſebi wotpołozıč nočzedža, žiwjenje ſymy hromadu wodži. Duſcziſcho dužli hewal ſo jich puče dčrtaju, ſo jich rčč ſektuje, ſo ſkadnoſč k nowej ſwadže abo k nowemu njepſcheczłstwu poſtęca. Ale hdžež kſchryſtuſowy duſch bydli, tam njeje žana hadrija, žana njehabıta abo wſchėdneje wo wonowaja hıda. Tam wuſnje muž, mčdženž a hčłčez hižo ſečępnoſč mčč ſe ſwojim bratrom, ſwoju wutrobju ſkubęč, ſ čzihej myſlu a jėdnocęıwoſču ſwojich njepſcheczłow dobywacz. „Kſhodžeje je wſchej ponižnoſču a čzihej myſlu, ſe ſečępnoſču, a ſnjeſeže jedyn drugheho w luboſči!“

Dny, kotrež ſo nam njepodobaju, ſyma pschıwjeđuje. Zejnei nawalnocęi napſcheczıwo čłowjeł ſwoju ſłaboſč ſačzuma. Tak někotre čęępjenje tehdy hałle wıduyrnje; tak někotre ſtčrčba čęęmnych myſłow a njelčchta ſo ſaſlyſchuje; tak někotru hčdžınu njepſečępneje khorowatoſče, wotkhorowazeje poſhmurjenoſče mamy ſe ſtrowy ſwojich ſobučłowjełow ſnjeſe. Ale bóle dužli hewal wopokaſuje runje w tajkim čžaſu pscheczłstwu ſwoju ſwčłniwu wutrobju; ſwęzujaj wo wėna luboſč w ſwojaj čzihej myſli a ſečępnoſči. Hdžež kſchryſtuſowy duſch w naſ bydli, dha bjerjemy džęł tež na ſnadnyh čęępjenjach; troſchıtujemy a pomhamy, hdžež jenož mčžemy; njelutujemy žaneje pčzby, ſo byčmy poſhmurjenoſč a njelčchıt roſehnawali, ſ kotrymajž ſo w naſchej bliſtoſči něajſtehožkni čłowjełka žiwjenje počežuje. Zako wėrni wučzobnyy ſwojeho

Knjeſa a Ebđznika ſo wopokaſujemy, hdžež tej ſajni poſluſchamy: „Kſhodžeje je wſchej ponižnoſču a čzihej myſlu, ſe ſečępnoſču, a ſnjeſeže jedyn drugheho w luboſči!“ F.

Pucjowanje po Božim piſmje

abo

tajke myſle nadeđzjeh, Bože ſłowo čzitajo.

Podawa ſwėrny čzıtał „Pomhaj Bđh-a“.

1. knihi Wđſajzowe, 18. ſlaw.

(Potracjowanje.)

Abraham a Sarah pał bčchıtaj wobaj wobſtarnaj a lėtnaj, wón nčhđe 99: a wona 89lėtna, tał ſo ſo jej wjazay njekėdže po žonjazym waſchınu, a teho dla bčche ſo tež wſcheje nadžıje wıdada, ſo ſo jeje mandželıwo hiſcheže ſ džęčzımi požohnuje.

Teho dla ſo Sarah ſama pſchi ſebi hmejeſche nad tajtimi ſłowami ſpodžıwneho zuſbnıta, a džęche ſama w ſwojich myſlach: Hdžež hym wſchıtka jeſtarıka, dyrbjaka ſo k mandželıstemu wobłhadej wročęiž a taž mloda žona dyrbjaka mčč wozahauje, a dyrbjaka tał čzınič nčtko, hdžež je tež mój knjeſ ſtary? To njech druha tute ſpodžıwne ſłowa dorosumi, mój wısum ja to njedokaha.

Tehdom džęche Knjeſ, ſnajo, ıchto jemu ja ſchıbjetom poſlucho, a wjedžo, ſchto ſebi tamna poſluſcharka nčtkole myſli, k Abrahamej: Čzeho dla ſo Sarah k temu hmeje a praji: Wėniſch ty, ſo budu woprawdže hiſcheže porodčię, kiž hym tał jeſtarıka?

Ze Knjeſej, a tón nčtkole ſ wamaž rčči, něchto njemčžne, ſo njemohł wutonječ, ıchtož je prajił, by-li teč napſcheczıwo wſchemu rjedže w pschırodže byto? W tym čžaſu, woſpjjetuju ſwoje prjedawſche ſłowo, čhu ja ſažo k tebi pschıneč, hdžež tež njewıdžomny, ſnjeje Sarah hyna.

Duž ſapřę Sarah, wuſtupıwıſchi ſe ſwojeje ſhowanti, hdžež bčche čhyła ſradžu poſluſchacz, hdžež pał be ju Knjeſ hındom pıtyał, a džęche: Za ſo njekſhım ſmjajaj. Pſchetož wona ſo bojeſche, ſwčnawıſchi, kaſki hčłč je k nim na wopyt pschıſchol, a haıbowaſche ſo, ſo je w ſwojaj wutrobje dıwčlowata. Haıba pał wuſthowa ſo pschırad w ſapřęwanju.

Ale wón džęche: „Tak njeje, taž ſy prajił, ale tał je, taž hym ja prajił: ty ſy ſo ſmjajaj.“

Njemčra, we wutrobje potajena, mčjeſche ſo wotkryč. Sarah mčjeſche ſo wobkryčęiž w dowčrenju na ſlubjenje, kotrež ſo bjes jeje wėry njemčjeſche ſtač.

Bo tutym miſym a tola krutym poroku pschıwobroczi ſo Sarah žyle wėrje do Božeho ſłowa a doſtanje pſches wėru mčž, ſo mčjeſche hižo jeſtarıena tola hiſcheže porodčię.

Sarahına podobıſna je Marja, mač ſwđznıtowa, wo kotreč nam ječ. Lufajcha w 1, 30—38 piſa. Stawımy wo Zſaakowym narodzenju a woprowanju pschęđstajajıa mnohe wo ſwđznıku, kotryž bałle je prawđıte hımyjo Abrahamowe.

II. Sčtuczka 16—21. Dałche potracjowanje tuteho podawka bčche drje tałle:

Abrahamowi tjo hoſečo poſtanu a naſtaja ſo do Sodoma. Duzy po puču jaſtanu, a tón, kotryž be dotal ſtajnje jako Knjeſ, Zehovah, rččal, ſjewi Abrahamej, ſo je ſo roſkudžil, hiſcheže rač ke kſeſt, kotrež je wo Sodomje ſaſlyſchol, pschępıtacz; jandželaj naſtajıtaj ſo do Sodoma, tčęzi pał — Knjeſ — woſtanje ſtejo, ſo by poſlyſchol, kał Abraham ſa tute mčsta pčzby, a ſo by jemu wotmolwił.

W Sodomje ſtaj jandželaj ſ wopřędka poła Lotı kamaj, pschęwızetaj poła njeho, ſewıtaj jemu, ſo je Wđh jeju pčłal, ſo byſchıtaj hrčſchne mčsta ſahubıtoł, a wjedžetaj jeho rano ſ mčsta. Tam pschındže (19, 17) tčęzi, Knjeſ, ſažo k nimaj. Lot, kotryž jich hiſcheže doſpıchıje njewıtaj, wobroczi ſo ſe ſwojaj pčřtwu, ſo by Wđh jemu hınadu ſpožęł, na wıchıtlich tjoch (ſchıt. 18). Jedyn ſ tjoch jemu wotmolwi, rčči je ſwojeho mjena a poruči jako Zehovah kam, ſo by Zehovah ſ njebja wohčł a ſchwabl na tute mčsta padacz dał.

W tutej pschıchodnej ſtawınje pschękraſni ſo nanajmiłicho Boža huada napſcheczı Abrahamej: jafo ſtaremı ſnatemu ſđerłı jemu, ıchto čze čzınič, a dowoli jemu, ſo by prajił wſcho, ſchtož ſebi wo tym myſli.

Hdžež bčchu pčeni ſamıſł ſwojeho wopyta dozpili, a hdžež bčche tež Sarah, taž nčhdy Abraham, Božu radu ſhonıla a ſo ja to ſnıtſkownje poſlyłıka, ſtanıchu tučzi mužojo wotſal a wobroczičıhu

ho do Sodoma; pichetož tam mējachu dalsche na swojim puczo-
wanju wobstaracz. A Abraham, kotrehož nēfajše potajnistwo
we wutrobje i tutym njebjestimi hošezemi stowaršesche, džěsche
i nimi, so by jich pichewodzil. Tak mōzesche hiščeje dlěje i nimi
wobhjadžecz.

Tehdy, hdyž bēchu tuczi štyrjo, kōždy po swojich myšlach,
štwilku schli, džěsche Knjes na dobo wōtije, ham se hobu rēczo, a
tak hwoje myšle hwojim towaršam hjewo: Kak mōžu potajicz
pšched Abrahamom, šhtož budu czinicz?

Dokelž budze Abraham wulki a bylny lud, a we nim wschitke
ludy na jemi budza požohnowane.

Tež tu, hdyž ho Bōh hnadnje k Abrahamej polhila a i nim
rēczi, kož i najšwērnišchim pšchezelom, je pšchicizna, so jecho taf
wulnamjenja, tale: we nim budza požohnowane wschitke narody
na jemi. So by i Abrahamom hjewil, taf šbōžny je tōn, kotryž
kluži pravemu Bohu, a kotryž ma wobhlad i nim kož džěczo
i nanom — (žohnowanje, kotrež ho wschēm dostanje, kotryž hu
pšches njeho požohnowanje) — teho dla hjewi jemu Bōh hwoju
radu, kož hwojemu pšchezelaj.

Šizo jato wōtz tamneho naroda, kotremuž mējesche nēhdy
kananejski kraj klušecz, šajimowasche jecho wšcho, šhtož ho w tutym
kraju a i tutym krajom štawasche; bōie pak jecho to hiščeje šajimo-
wasche, dokelž bēšche wōn šrijedziščežo wšcheho czlowještwa a dokelž
mējesche ho pšches njeho wobhjadženje a požohnowanje dostacz
wschēm narodam; sa to bēšche Bōh jecho powołał a taf nješmēdžesche
jemu ničzo pšchicizny wōstacz, šhtož ho na to pōczahowasche, taf
Bōh i tuteje pšchicizny šwēt wodzil.

Wšchetož ja wēm a hym jecho ja to šhladal, so budze pšchi-
kafowacz hwojim džěczom a hwojemu domej po hēbi, so budza
Knjesowe pucze džeržecz a czinicz prawdoszcz a hūd: postajiwšchi
pšchilad hwojeje frutolčeje a šturwoječe džu jim pohrosyecz, so
njebychu czinili po šafalkozi a po hrēchu, a so by Knjes taf na
Abrahamu pšchicizny dal, kož je wōn jemu polubil.

Sa tajki šamyl mējesche hjewjenje tajkeho štukta pohostajeje
prawdoszcz, kafilž dzyšche Bōh wukonjecz, najwjetšchu wāžnoszcz.
Tu mōzachu Abrahamowi potomizny lěpše a i wjetšchim wupšechom
nawutnyecz, šhto maja doczafacz, jeli Bōže šaježezki wopušecz.

Miz dokelž je Bōh doprēdca wjedzał, so budze Abraham hwoj
dom Bōže pucze wucizicz, ale so by wōn to czinil, je Bōh jecho
wupšwolil; a hdyž je to Abraham po mozy Bōžeje hnadny wukonjal,
dha pšchidže tež bohate požohnowanje na njeho.

(Potraczowanje.)

Rusa wulka — pomož bliska!

Powjedanczko.

(Potraczowanje.)

Bōhko wšchal njebē Nēcčez maczeri pod židžanym wodžeczom
a pod blisfotatym dejmantami; ale šmērom wošta tola jeje wutroba;
ani horjazza štyšnoszcz, ani štaroszcz ju njetyšchachu; — hwoju
šrudobu bēšche wona Bohu poručila. Zemu bēšche ho wona do-
wērila, wōn bēšche šōwiza ja jeje nadžiju. Pomyšlowschi hēbi na
to, so wōn ho huadnje postara sa kōždžičke štworcyczko, po-
hlyšesche ju.

Domiz se štwy džěsche, pohlada hiščeje ras na Gandrija.
Na tonopeju do šahowčka ho lehnymšchi bēšche wōn wušnył.
„Bōh požohnuj tebe a schituj tebe, lubišcho šynko!“ šdychny
Nēcčyzna. Teho malu hubezičku wokoschiwšchi džěsche wotšal, tam,
hdyž mējesche wješele šnježicz.

Wšiche wona dje wješela i wješelymi hošezemi? — O nē!
Ale šmērna wona wošta, so njeby ničto na jeje nješwōczu wu-
czital, so je nješbōžowny wšchor wēschlu jeje přjedawšcheho šboža
šaniczil. Hošezjo bēchu wulzy wješeli w Nēcčez domje — bēchu
tu wješeli pohledni ras. Woni šawješelaču ho na rošpadantach.

2. Myšle na pšchichod.

Hdyž Nēcčez nan na druhe ranje ho se hwojej mandželškej
šetka, czafasche wona hižo šwobletana na njeho. Gandrij šedžesche
pšchi nej ja šlīdom, pijesche hwojej, kufasche hwoju pomastku a
rēcžesche kož nješwōwate džěczo i maczerju wo tym, šhtož bēšche
štaršejnu a tež jecho podeschlo.

„Nētko tola wēm, maczi, cžeho dla seže wežera pšafala“
rjekny. „Wy seže hēbi wšchitko, šhtož je nan potom powjedal
doprēdca rošpominala, a teho dla bēščeje tež taf šrudna. Ale
šhto mohło nam to tež šchodžicz, hdyž hmy šhudy? Kafilž wucžer

je nam husto powjedal, so hu šhudy ludžo najšbōžownišchi; a tōn
ma to najlěpše wjedžecz, wšchalo je ham tež šhudy. A hdyž budu
hale wulki, maczi, a prawje nudry a wuščitny, a hdyž hmy
wjele nawutnył, potom budžesich widžecz, so budžemy tež šašo
hōbaczi. Čžu: bycz pilny a dželanu a džu wjele pjenješ sa-
šlužicz, telko, so šmēšech wjazy, dūžki šama trjebajcz.“

Taf rēcžesche maly Gandrij, a hladasche pōdla taf rošhudyženy
a šhroblu, so dyrbjesche ho macz lubje jecho šlowam hmyecz. Nan
pak kafasche jemu šlōnežnje, so by mjelczal, so mohł hēbi i macze-
rju rošpominycz, šhto mohł pšchichodnje šapōczecz. Rošhudyžicz
ho mēšeshtaj, a cžim přjedy ho to šlo, cžim šhmanišcho bēšche.

„Ja hmy na pjenječł wuliczil,“ šarēcza Nēcčez nan k maczeri,
„kelto šhōwamy, hdyž je ho nam kōž rošlemi, a hdyž hu ho
wšchē naišche bohatašwa ponurike. Šdyž domšte a wšchu nadobu a
wšcho, šhtož hewal mamy, pšchedamy, dha wobšhōwamy, hdyž
najpřjedy cžejnje a šprawne wšchōn doły šapčazimny, pšchēzo
hiščeje šchtyri a dwazeczki tyšaz hriwnow. To došaha, so ho
w mješcham mēšče šahyblimny a ho nēlat sežiwimny. Tola lēnika
pafēz by byla moja hmyecz; tež džu ho prōzowacz, so byschaj ty a
nošch Gandrij nēlat pšchijomny pšchichod mētoj. Teho dla wuštu
hēbi, so tute pjenješy dželimny. Tēcziwu wojnu ja a špytam
i tym hwoje šbože w Amerizy; tamnje štešnje wobšhōwawšchi ty.
Pjenješy damy na dan; dan bjerješch ty a to czi došaha, so ho
sežiwimšchi, domiz ho i Bōžeje pomoze šašo k wamaj wrōczu, da-
li Bōh šbōžownišchi a bohateši, hacz wucžahny. Na nēfotre lēta pak
ho dyrbimny dželicz, so je trēbne ja wōj mēr a sa waju šbože —
podajimny ho teho dla se sežerpliwōczko do hwojeho wōšuda.“

Nēcčez macz pak njechōjeje wo tym ničzo wjedžecz, so ma
ho i Gandrijom wot nana dželicz, a tež maly Gandrij pšchēšesche
nana nēžnje, so njeby jecho a maczeri wopušeczil. Nēcčez nan
pak wošta pšchi hwojim rošhudyžanju, hacz runjež ho cžezlo wot
mandželškej a šhnta džěšesche, dokelž bēšche hēbi wšcho derje roš-
pominil, a dokelž mēšesche ja to, so budze taf najšhmanišcho, šhtož-
kuliz tež by nētko šapōczecz mohł.

„Člož džēlenja“, mēšesche nan, „kož dołhi ho nam tež
nētkote šdo, ho tola šlōnežnje minje, a šbōžownišchi, hacz hmy
dženška, budžemy, hdyž ho i datolich krajow ša morjom wrōczu.
Wōstauu tu pšchi wamaj, dha wšchēdnje i nowa šrudobu šacznu, so
dyrbitaj tradacz, a ani jeničza mješela hōžinka njemohla moju
šrudnu wutrobu rošwješelicz. Bōh je ni štwy rošom, šhrobtōcz
a wješeloszcz do džēla špōczil. Njedyrhjal ja jecho dary naložo-
macz? Jeli wōn moje prōzowanja požohnuje, dha ho ja nēfotre
lēta wješohy a šbōžowny k wamaj wrōczu, a špōczili mi Bōh
po hwojej huadže hiščeje nēfotre dny žiwjenja, dha mōžu ho
i tym špōčojicz, so hmy po hwojich mozacch moje pšchiklušnoszcz
pšchēcziwo Bohu a pšchēcziwo wamaj czinil. Lubošcz k wamaj
budze mje, hdyž budu ša morjom, štajnje pohōnijowacz, so bych
džēlat a ho prōzowal njemōšawajzy. Čžim přjedy hmy hēbi
šašo nēšcho nahromadžil, cžim přjedy ho šašo k wamaj wrōczu.
Teho dla pōndu, kož šaše jenož mōžu! Nješōwadžtaj mje a nje-
špytajtaj, so bych hwoj rošpud powalil; wōn je nješchēmēšjomny.“

Nēcčez macz pōczā pšafacz.

„Lubišchi Jano“, šarēcza, „cžeho dla dzyšch dha to nēhdy
daloko pytač, šhtož trasz tež blisfo nabešdžesch? Wōstau
w hwojim wōtznym kraju, najradšcho w hwojich Šerbach. Nje-
poradžili ho tež trasz tebi, so byl šašo sa nēfotre lēta bohaty
czlowiek, dha je tola tež tu mōžno, so po cžožu i džēlom a
hōwērnej prōzu naišche žiwjenje porjedžišch. Mi ho sežnje, pomyšlily
hēbi, so by na morju abo ša morjom. Šowri wšchor, dha nje-
šmēnu mēra; štyšnoszcz mje njebudže wopušeczecz, kož dołho tu
njebudžesich. Wōstau pšchi hwojim šynku a pšchi mui. Wēj
sežerpliwōcz i naišchim wōšhōdom; tež wōšhōdženu mōžesich bycz
šbōžowny, a mōžesich bycz bohaty, hdyž mašch tež tradacz, jenož
so je wutroba špōčojena. Nješwōpūšecz naju!“

(Potraczowanje.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— „Domjazny wōltar“ je šašo i nowa wšafany dostacz.
Š dobom lubym Šerbam wōšpjet poručamny wšchitke rjane kniže
nashcho ewangelsko-lutherscho knihowneho towarštwa. Runje nētko
je na dołlich wječorach šhwita, czitacz. A Šerbja njerōdža wo
prōšdne šwētne czitanje, kotrež wutrobu kafy, ale woni cžedža
rjane wutrobu natwarzaje kniže czitacz, a tajke dawna nam knihowne

towarstwo do rukow. Wone su dostacj pola f. Ssmolerja, kaz tez pola kdzdeho knjesa duchowneho.

— Redaktorstwo je rad swobolnive, „Bomhaj Böh“ khudym, kotrij chzedza rad njebdzelske natwarjaze czitanje mecz, darmo dawacz. Tajzy chzyli swoje zadanje swojemu knjesej duchownemu sjewicz, kotryz to redaktorej poda.

— 18. januara be 200 let, so je Pruska kralestwo. Wulka swjatocznosc bescje na tym dopomnikaskim dnju w Barlinje a tez druhe staty f swjatocznosci swojich sastupjerjow pokladu.

— Wschestupjenje f ewangeliskej zyrkwi w Pruskejskej bescje w saibzenym lécje jara hylne. Wschestupilo je jich 20,000.

— Kheborstwowoy hejm w Barlinje wjele dleje jutrow ihromadzemy njebudze, dokelz ma ho jago jake nashumu f wożnemu wwaradzowanju shromadziej. Tehdom budze ho wo nowych wuczinienjach sa zlo jeduacz. Tote wuczinijenje potrjedi wošebje nashich ratarjow, a ratarjo wuradzenju f dobrej nadziju pschi netczichich hubjenych wobstejnoscjach napischeczwo hladaja. Zeli so ho zlo sa zita, f wutreja ho pschivozowaze, powyschi, imcja nashchi ratarjo wuzitt, dokelz budze potom pola noš placzina sa zito wjeticha. We ho, fabrikshy wobšedzerjo to njechadza, dokelz bebi myšla, so potom druhe kraje, f wuwozenjom zita schtodowaze, tez na fabrikke wudželti wjetiche zlo poloza, hdyz njemozha wjazy wuzitt sa zita, do wutreja poklaneho, mecz. Nadzjomnje pal dolho poditoczene ratarstwo stoncziuje f swojemu pravu doindze, pschetoz ratarstwo je dojka stroweho ludoweho žiwjenja.

Sswarjenje.

Sswaricz, je jena f najhubjejschich swuczenjow, do kotrehoz moze rojumny czlowjek sapadnycz. To je spodzivne, tak jara ho hewat dobri a pobožni ludžo w tym nastupanju pscherešča, bjes teho, so bychu bebi to f wutrobje wšali a hano hušto bjes teho, so bychu to wjedželi. Wotry, sty jasyt je pschicziwa wjele ranow a czichich hylow. Dypazam ho psches to sbozowne dny džečatstwa hórke czinja a sboze swobolncho žiwjenja ho psches „maly staw“ loškofnyhlyne stasy. Čzeho dla dyrželi tych swaricz, kotrychž lubujemy? Šhto bebi f tym wothladamy? Njewupraji ho lubošcizme žlowo runje tak loško kaz swaric? Njedozpije lubošcz wjazy hacž hnew? Swuczene swarjenje je trudne a sle nawuczenie. Duž kedžubimy na ho!

Šhto bebi najbole na naš myšli?

„W behu dnja drje jich wjazy pschede mnu se swojimi myšlemi sastanje“, pscheczal f druhemu praji.

Druhi ho praschewo na njeho hladajče, kaz by jemu pravje njerofumil.

„Dny by šhto wšitke pučez widžecz mohl, hdyž czlowste myšle beža“, tamny dale powjedasche, „dyrbjalo ho na semi nješwicž, so by wot lutyh pučewo a myšlow hlonczko ho sačmiko. Wecje kždy džen tal netotji czlowjekoto se swojimi myšlemi tez pschede mnu stejo wostanu. Zeneho pal snaju, kotryž žyliczi džen a žyliczu nož a bjes kónza se swojimi myšlemi pola mje steji. Wl nicžo tal blisko njeje, hano moja wutroba mi tal blisko njeje, kaz hu mi Žesuhowe myšle. Wón bebi stajnje rad na unje myšli. Tal rad ničto na mnje njemyšli kaz wón. Wón ma hiščeze tu f hano wutrobu, kaz nehdy na šchizju na Golgatha. Wón jenož chze, so bych nad nim wješely a sbožny byl. Wón dyrbi dženha hiščeze morwyh šbudžicž. Za hym tez jedyn f tutyh morwyh. Wschetož f tajste rowoweje hšubiny dyrbi mje halle posbchunecz, prjedy hacž f czoplej wercje doindu, so mje wón wopravdže a jawešče lubuje.“

Meli žiwjenja,

f netotrych wošebnych šchpruchow swjateho pišma wuwjedzene.

Jan 14, 21.

Šhtož mje lubuje, temu chzu ho ja sjewicz.

Sbožna, njewurjeklawje sbožna je dušča, kiž Žesuha f žplej wutrobu lubuje; pschetoz Žesuh chze ho tejšamej šewicz, wón chze jej swoju wutrobu pokajacz a prajicz: Šlaj, w tutej wutrobje žane jebanje njeje, ale luta lubošcz. Wón pal ho jenož tajkim wercjazym duščam, kiž jeho sprawnje lubuja psches swoje duchowne nutšandjenje, do jich psches wercu wucžiczenych wutrobow a psches

lubosne wošchewjenja sjewi. O knjeze Žesu, kalerjenje dyrbi to tola bycz, tal derje dyrbi to czinicž! Ach, daj wšchal mi tež mož a žadošcz, tebje wyšče wicheho lubowacz, so bych twoje hšodle njewjenje tež w mojej šhudej wutrobje šhonil. Tola, knjeze, po twojej woli; pschetoz ja bebi tajku šbožnošcz nješnym šašlužik. Tcho dla podari ho w ponižnej špokojnošczi twojemu wodženju; daj mi jenož kždy čaš telko sačuzca a mozy twojeje lubošče, so može mje pošhlynicž, hdyž wošlabnju.

O, Žesu, špožcz, so mohl lubowacz
Ja hwercu čze, we pokoju.
Ja dleje njemžu woczakowacz;
Šhil te mni twoju wutrobu,
Ja chzu ho čzi rad žple podacz,
Ty možešch mi došcz mozy nadacz.

Mišto f rospominanju.

Šhto chzu bebi kždzicžki džen prajicz:

1. So je mi jago hnady džen, dwanače hnadyh hodžinow wobradženych sa wecznošcz, wot kotrychž dyrbi wotmolwjenje dawacz a kotrež hu, hdyž hu ho juntrocz mimyle, na pschewy prjecz.
2. So je moje žiwjenje pučžowanje, pučž f njebešam, so mój bež jenož jow pschidže a so ja tudy deltach wostacz njemožu.
3. So je tón pučž wulki, kotryž f žiwjenju wjedže, so je f šchizjemi wobšadženy a so može ho dženha hiščeze do čemneho doła šnjereže šhubicz.
4. So pal mi tež jedyn f bokej steji a je so mnu, kotryž je žam wo bebi prajil: ja hym tón pučž a ta wercnošcz a to žiwjenje; so je jedyn pola mje a so mnu, kiž je tež hwój šchiz na Golgatha nješt a pschewo hiščeze nješč pomha a je jón se šnjereču sašglo- wal, so je tež mój sbožnik.
5. So možu a dyrbiu tež dženha teho stareho czlowjeka we mni f lošchtami a žadošcemi, se štymi myšlemi psches mož swjateho ducha, kotryž mi Böh dawo, moricz a šaprecž.
6. So dyrbiu, kaz možu, pučacz, so by potajny czlowjek wutroby čzihi a wšity psched Bohom wostal, so w čzičkej modlitwoje bjes pschetačza f njemu a duchowne woczko pschewo jenož wercjaze a džečjaze na Žesuha, teho sbožnika hlada.
7. So wšitko, šchtož mi pschidže, wošmu jalo wot teho knjesa a so prošču, njech je wješele abo šrudoba, so mi f šepschemu šluži a so njebych ani štysniwej štarošczi sa pschichodny džen ani sa pschichod ruma wostajil. Šutjšichi džen budže ho sa to swoje štaracz a došcz je, so ma kždy džen žam ja ho swoju wob- čeznošcz.
8. So wšitlich czlowjekow wobhladuju sa šobuwumožnych, šobupowolanych, so bych wšitlich lubowal jako tajlich, kiž hu so mnu teho hameho hreščneho hubještwa dželomni, tež wšitky so mnu powolani hnadu, mēr a žiwjenje dostacz psches Žesom šchynja.
9. So dyrbinu f wošebitej lubošczi a hwercnošczi na džečžoch Božich wišacz.

Šrushtki a truzki.

Sa šhribjetom čze wuhanja,
Kiž do woczow čze pokhwala;
Duž hladaj, tomu wercil by,
Šwēt šalšchny je a jara šly.

Šudancžžy.

Kotre šuby njekuhaja, ale šhodžo rošrešaja?

W holach hujny nobacz, halošojty rohacz.

[čny awyšk]

[wjaš]

Dalije dobrowolne dary sa wbohe armeniske šhrotu:

Šchicšokš Buleczanského mišioniskeho towarstwa psches knjesa šararja Kubizu	25 hr.
Š Kalezanskije wošady psches knjesa šararja Šolcža:	
Marja Šchjemanecz	2 =
M. M.	2 =

Šromadže: 29 hr.

W mjenje wobohich šhrotow praji wutrobny džal

Šolcz, redaktor.